

Egy amúgy nem túl jó regény zseniális alapsztorija az, hogy a jövőben egy olyan társadalomban élünk majd, amiben az öregek elvesztették a szerepüket.

És bevezetnek egy olyan rendeletet, amiben minden családnak be kell jelentenie a bizonyos kor fölötti családtagját, akiket aztán elvisznek. Persze ez sem spanyolviasz, mert fontos antropológiai kérdés már évtizedek óta. És az alapsztoriban nem az ötlet a zseniális, hanem hogy két, padlásra zárt, élete nagy részét leélt ember egymásba szeret.

Rájöttem, hogy működik ez a tömbház.

Azt hiszem, mint ahogy minden kisvárosban megvan a város impozáns iskolája, ahol ezelőtt 20-25 évvel végeztek azok, akik vitték valamire, de most már hozzáteszik, hogy „már nem annyira jó”, és mindenki csak a presztízs miatt íratja oda a gyerekeit;

Mindenki valószínűleg ismer mindenkit,

vagy legalábbis többet tudnak egymásról, mint amennyit egy elhidegült világban tudni szokás, átjárnak egymáshoz kávézni, csapot szerelni, tévét nézni, pálinkázni.

Úgy képezem, hogy mindenik lakásban van egy bükkfaasztal, felöltöznek nejlonharisnyába és posztónadrágba, húslevest és marha vadast főznek, desszertnek almás tészta, pálinka és fehér édes házibor, és minden héten valaki máshoz mennek át.

Nem várják meg a vasárnapot, mert nekik már akármelyik nap lehetne vasárnap. Arról beszélnek, hogy milyen rég ismerik egymást,

hogyan Gyurinak az unokája cigi vett a Szuperbe,

és nem baj, hogy Marikának elvált a lánya, mert nem érdekeltte meg az a pasas, csak elősködött rajta.

Amióta itt élek, nem használok Google maps-et,

pedig nem ismerem a várost, nem tudom legtöbbször még a legalapabb utcaneveket és referenciapontokat sem, **de azt tudom, hogy minden közel van.** Még a kocsi-, ócska- vagy régiség piac is.

Hogy mire számítottam? A kolozsvári vagy a budapesti ócskapiac bejáratánál a járdaszegélyre fiókjaikat kipakoló árusokra, két-három csipketerítővel, egy régi borotválkozó tükörrel, két pár megtört félcipővel. A nagyvárosi arrogancia, pedig nem volt okom.

Miccset enni Székelyföldön jár egy bűnérzettel,

hogyan jön, hogy meggyónd valami képviselő ismerősödnék: a vasárnapi bécsi szeletet néha lecseréled két-három miccsre. Semmi baj.

És miközben ezen a bűnérzeten gondolkodom, elfogy a miccs, és már csak kolbász marad – de legalább nem paprikás. A néni, miközben a meleg konyakot méri egy műanyagpohárba, magyarázkodik, hogy „Hát de kicsikém, nőm tudom én, mindön hétvégén mönnyi fogy el, most kisütött a nap, s mindönki lejött piacozni, én aztat nem öngedhetem mög magamnak, hogy rám maradjon”. Serényen tesz-vesz a faasztalok mögött, és tudom, kedves néni, én ide vissza fogok térni.

Leülünk a székely férfiemberre szabott kolbászszelettel a sátor szélén egy éppen felszabadult asztalhoz, közel az úthoz. Az árusok már pakolnak, „gyenge piac volt”, szemezek a Porschéval.

Van valami, amit eddig sehol máshol

ilyen gyakran, sűrűn és organikusán nem tapasztaltam. Az utóbbi egy hónapban **legalább ötször kaptam hatvan fölötti férfiaktól az utcán nyílt nappali fényben megjegyzéseket**. És teljesen kreatívakat is, úgymond helyzetből inspirálódókat.

Egy kisteher szállítót próbál kimanévrálni egy férfi, én pótcselekvésként mozdítok egyet a műanyag székemen, hogy ne legyek útban, amire a lehúzott ablakból leszól „Ne húzóccodj, kicsikincsem, legfeljebb megsúróllak kicsit hátulról”.

Lesokkolva nézek fel és körül, hogy ezt mindenki hallotta?

Vagy a kórház melletti körforgalomnál állok az átjárónál, amikor elmegy mellettem egy másik férfi, teljes hangerővel, mintha azt kérdezné, hogy hány óra van: „azta de megmarkolásználak”.

Ez megér egy külön misét, mert nem tudom, hogy az egy négyzetkilométerre eső ilyen típusú öregemberek számát ki szabályozza s ki nem, de egyelőre tartom, hogy **a székely férfiak határozottan nem érzik, hogy öregednének**, vagy hogy a világ változna körülöttük, és már volnának helyzetek, amikor ez nincs rendben.

Vagy legalábbis szervezzenek egy gyűlést, üljenek össze, és osszák be magukat, hogy az egy főre eső megjegyzés-mennyiség-arányt kicsit enyhíteni kéne.

Lehetünk erre büszkék, lehet ez egy szeklerikum, de én szívből remélem, hogy az én lányomnak már nem lesz része ilyenekben.